

**Wachten
op het
wonder**

Wachten op het wonder

Kerstverhalen
voor kinderen

j/columbus

Wachten op het wonder – kerstverhalen voor kinderen

De titel *Wachten op het wonder* is ontleend aan het gelijknamige kerstlied van Rikkert Zuiderveld.

ISBN 978-90-8543-578-5

NUR 283

Omslagontwerp: Flashworks ontwerpers, Kampen

Binnenwerk: Gewoon Geertje, Genemuiden

© 2024 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van

Jongbloed Christelijke Media.

jongbloedmedia.nl



Inhoud

1.	Het laatste luikje <i>Nieske Selles-ten Brinke</i>	7
2.	Het kerstkonijn <i>Ineke Kraijo</i>	14
3.	De kerstchallenge <i>Elza Hogendoorn</i>	22
4.	De beste Jozef <i>Corien Oranje</i>	30
5.	Moussa <i>Elly Zuiderveld</i>	38
6.	Wachten op het wonder <i>Willeke Herwig</i>	46
7.	Weggegeven <i>Hans Mijnders</i>	55
8.	Kerst in het ziekenhuis <i>Judith van Helden</i>	63
9.	Ga je mee op zoek? <i>Liesbeth van Binsbergen</i>	70
10.	Buikpijn <i>Pieter Both</i>	78
11.	Jozef <i>Willeke Brouwer</i>	84
12.	De opkikkerkerstboom <i>Bert Wiersema</i>	91
13.	De Redder wordt geboren <i>Liesbeth van Binsbergen</i> (Hervertelling van het bijbelse kerstverhaal)	99



1. Het laatste luikje

Nieske Selles-ten Brinke

‘**H**et laatste luikje van de adventskalender mag open, jongens!’

Ongeduldig wacht Olav tot papa, mama en de tweeling Julia en Maud bij hem zijn. Het luikje mag pas open als iedereen erbij is, dat is de regel.

Het is Olavs beurt om het luikje open te maken. Het laatste luikje, want morgen is het kerstfeest!

Wat zou erin zitten? De vorige keer dat het zijn beurt was, haalde hij er een houten ster uit om in de kerstboom te hangen. Saai.

Julia had gisteren een minichocolaatje dat ze onmogelijk kon delen. Gemeen.

Maud haalde een rood lint uit de kalender om in haar haar te doen. Stom meisjesachtig.

Vol verwachting dat er deze laatste keer wel iets leuks in de kalender zal zitten, staat Olav al met zijn hand bij het luikje te wachten.

‘Kom nou, jongens!’ roept hij ongeduldig.



Hij hoort dat mama de vaatwasser aanzet, dat papa de kacheldeurtjes dichtdoet nu het hout goed brandt, en dat de tweeling de trap af stommelt.

Ze komen alle vier om hem heen staan.

‘Drie, twee, een’ ...

Olav trekt het luikje van de adventskalender open. In het vakje erachter zit een ieniemini klein doosje met een dennengroen strikje erom. Voorzichtig haalt Olav het strikje van het doosje en maakt hij het dekseltje open. In het doosje zit een opgevouwen briefje. Hij fronst een beetje. Geen chocola helaas, maar wat zou er op het briefje staan?

Gespannen vouwt Olav het briefje open. Zijn ogen vliegen snel over de regels.

‘Voorlezen!’ gilt Maud in zijn oor.

‘Ja, voorlezen!’ roept mama.

Julia probeert het briefje uit zijn hand te trekken en papa leest over zijn schouder mee.

‘Stilte!’ roept papa. Hij trekt Julia bij Olav vandaan en ineens is het muisstil.

Olav kucht. ‘Oké, ik zal voorlezen’, zegt hij plechtig.

Hallo!

Je had vast niet verwacht dat er een briefje achter het laatste deurtje zou zitten.

Op dit briefje staat een opdracht, en die luidt als volgt:
Zorg dat iemand die deze Kerst alleen is, het kerstverhaal hoort!

Succes.



Nadat Olav het briefje heeft voorgelezen, blijft zijn mond een beetje openstaan. Dat komt omdat hij nadenkt.

Maud zwaait overdreven met haar arm in de lucht. 'Lekker dan! Denk je dat je vakantie hebt, moet je iets gaan dóén!'

Julia is in kleermakerszit op de grond gaan zitten en laat haar kin op haar handen steunen. Mama kijkt fronsend naar papa, en papa zegt met plezierlichtjes in zijn ogen: 'Ik denk dat het tijd is voor een familievergadering!'

Meteen komt iedereen in actie. Ze houden wel vaker een familievergadering als er iets belangrijks besloten moet worden. Blijkbaar is dit zo'n moment.

Bij een familievergadering heeft iedereen een vaste taak. Mama maakt chocolademelk, Julia zorgt voor pennen en papier, Maud haalt de kaarsen en steekt die aan en papa snijdt plakken koek omdat je tijdens een vergadering ook iets te eten op tafel hoort te hebben. Olav doet de deuren op slot en sluit de lamellen. 'Geen pottenkijkers' is het motto bij een familievergadering.

Na een paar minuten zitten ze met z'n vijven om de ronde tafel. Allemaal hebben ze een vel papier voor zich en een pen bij de hand. Maud kauwt altijd op haar pen, dus heeft Julia haar de afgekloven pen gegeven waar ze de vorige keer al aan begonnen is. Maud steekt de pen in haar mond en kauwt verder. De anderen kiezen voor papa's plakken koek.

'Ik open de vergadering', zegt Olav, terwijl hij hard met zijn vuist op tafel slaat.



'Laten we meteen met de vraag beginnen. Hoe gaan we deze opdracht uitvoeren? We moeten eerst iemand kiezen. Iemand die eenzaam is. Kennen we eenzame iemanden?'

Olav kijkt de kring rond.

Maud krijgt een hoestbui; misschien heeft ze per ongeluk een stukje pen doorgeslikt.

Julia zit op haar handen en kijkt dromerig naar het plafond.

Papa neemt een slokje van zijn chocolademelk, maar mama steekt haar hand op.

'Ja, ik denk dat ik iemand weet!' zegt ze.

Alle ogen kijken nu naar mama.

'Ik zag haar deze maand bijna elke dag bij de supermarkt', begint mama. 'Ze stond bij de ingang met een stapeltje kranten om te verkopen. De meeste mensen liepen gewoon langs haar heen. Sommige gaven haar een broodje of een stuk fruit. Maar niemand kocht een krant. Ze kent geen Nederlands, maar ze glimlachte naar iedereen die langs haar liep. Zelfs naar mensen die niet naar haar keken. De meeste keken expres niet. Ik denk dat ze alleen is met Kerst.'

Mama kijkt de kring rond en neemt nog een slokje chocolademelk.

'Ongeschikt', reageert Julia. 'Ze spreekt geen Nederlands, dus kunnen we haar het kerstverhaal niet vertellen.'

Mama kijkt teleurgesteld. 'Misschien kan het in het Engels', stelt Maud voor. 'Ik had een negen voor mijn Engelse toets.'



‘Ik denk ook niet dat de taal een probleem is. We kunnen Google Translate gebruiken’, zegt Olav.

‘Goed, maar hoe gaan we het precies aanpakken?’ zegt papa. Hij kijkt de kring rond. Iedereen denkt opnieuw na.

‘Misschien moeten we al haar kranten kopen, zodat ze in elk geval genoeg geld verdient. Daarna kunnen we haar meevragen naar ons huis.’ Het idee komt van Maud, en iedereen is verbaasd. Maud heeft meestal geen ideeën die uitvoerbaar zijn. Terwijl ze allemaal iets proberen te bedenken waardoor Mauds idee ook deze keer ongeschikt is, droomt Maud verder. ‘Stel je voor! We kunnen haar niet alleen het kerstverhaal vertellen, maar haar ook uitnodigen voor ons kerstdiner! Misschien kent ze niemand in Nederland. Misschien wordt het haar eerste Kerst zonder familie. Dat is ... zelig ... vind ik.’

Eigenlijk is iedereen het met Maud eens, en langzaam begint Julia te knikken, gevolgd door Olav en papa en mama. Maud heeft gelijk. Het is het proberen waard.

‘Wie betaalt al haar kranten?’ Papa stelt de vraag, maar niemand geeft antwoord. Papa weet best dat iedereen vindt dat hij dat moet doen. Olav slaat opnieuw met zijn vuist op tafel. ‘Vergadering gesloten’, zegt hij.

Maud, Olav en Julia trekken hun jas en schoenen aan. Mama schuift de lamellen open en kruipt onder een dekentje op de bank. ‘Succes! Zeg haar dat we haar morgen om twaalf uur ophalen bij de supermarkt. En zet hem op met Engels praten. Jullie kunnen het!’



Julia en Olav zijn nog nooit zo trots geweest op Maud. Ze kan écht goed Engels. De vrouw staat bij de supermarkt, precies zoals mama heeft gezegd.

'Hello! My name is Maud en these are Julia and Olav. What's your name?' zegt Maud.

De vrouw vertelt dat ze Katharina heet en Maud legt in het Engels uit dat ze haar uitnodigen voor het kerstdiner. Katharina's glimlach wordt groter en groter. Als de kinderen haar vertellen dat ze haar de volgende dag om twaalf uur komen ophalen, knikt ze heel hard met haar hoofd.

Vanaf dat moment krijgen ze er steeds nieuwe ideeën bij. Julia maakt menukaarten in het Engels, Maud maakt bloemen van papier en zet ze in vaasjes, Olav oefent 'Silent night' op de piano om dat lied tijdens het diner te laten horen, en papa en mama lenen een Engelse bijbel van de buurvrouw om daar het kerstverhaal uit voor te lezen.

Mama kookt sperzieboontjes en stoofpeertjes en papa braadt de rollade.

Op Eerste Kerstdag lopen ze om vijf voor twaalf in hun mooiste kleren naar de supermarkt, waar Katharina met haar krantjes naast de ingang staat. Niemand koopt een krantje. De mensen zijn drukker dan ooit en lopen allemaal langs haar heen zonder haar glimlach te zien.

Papa pakt vijftig euro uit zijn portemonnee en koopt alle krantjes die Katharina nog heeft.



Haar ogen glinsteren van de tranen. Mama steekt haar arm door Katharina's arm en Julia doet dat aan de andere kant.

Samen lopen ze terug naar huis, waar de tafel al gedekt is.

Olav wrijft zijn handen tegen elkaar en ziet vanuit zijn ooghoek de adventskalender op de kast in de hoek van de kamer staan. Het laatste luikje staat nog open.

Hij loopt ernaartoe en doet het luikje voorzichtig dicht. Het briefje dat erbij ligt, neemt hij mee naar de eettafel.

'Opdracht bijna vervuld!' zegt hij triomfantelijk. 'Maar nog niet helemaal. Laten we naar het kerstverhaal luisteren!'

Papa leest op zijn allermooist en in zijn allerbeste Engels. Mama's wangen zijn rood en Maud en Julia knipogen naar elkaar.

Olav glimlacht verlegen naar Katharina, en na het kerstverhaal zingen ze samen bij de piano, terwijl Olav speelt:

*Silent night, holy night,
all is calm, all is bright.*

Round yon Virgin, mother and Child.

Holy Infant so tender and mild.

Christ, the Savior is born,

Christ, the Savior is born!





2. Het kerstkonijn

Ineke Kraijo

Pepijn en Luca fietsen door de polder naar het huis van Pepijn. De weg is glibberig van de gesmolten sneeuw. Pepijn steekt zijn armen in de lucht en juicht: 'Hoera, kerstvakantie!'

Zijn fiets begint te slingeren.

'Pas op!' roept Luca. 'Straks lig je op de grond.'

'Echt niet', zegt Pepijn. 'Ik kan perfect met losse handen fietsen.'

Hij stopt zijn handen in zijn zakken en vraagt: 'Wat ga jij doen met Kerst?'

'Ik ben een van de drie wijzen in de musical op kerstmorgen.'

'Dat is voor het eerst dat jij wijs bent', lacht Pepijn. 'Wij gaan op kerstavond gourmetten en daarna naar de kerstnachtsdienst. Ik heb nu al zin in de pannenkoeken die ik ...'

Pepijn rijdt over een stukje ijs. Zijn voorwiel glijdt weg. Snel trekt hij zijn handen uit zijn jaszakken, maar hij is te laat. Hij knalt op de grond.



'Au!'

Luca remt meteen.

'Gaaf het?'

'Nou, ik lig liever onder een dekbed dan onder zo'n stuk ijzer.'

Luca tilt de fiets van Pepijn af. Pepijn krabbelt overeind terwijl hij over zijn been wrijft.

'Morgen heb ik vast een smurvenbeen, mooi blauw. Laten we maar gauw naar huis gaan.'

Pepijn wil wegfietsen, maar zijn achterwiel blokkeert.

'Je ketting ligt eraf en er is ook iets met je slot', wijst Luca.

'Daar kun je niet meer mee fietsen. Kom maar bij mij achterop.'

'En mijn fiets dan?'

Luca gebaart naar een hek.

'Daar is een boerderij. We kunnen vragen of we je fiets daar mogen stallen.'

Met open mond staart Pepijn zijn vriend aan.

'Bij die boerderij? Echt niet! Daar woont Kobus, de konijnenkiller.'

'Kobus de konijnenkiller? Heet hij echt zo?' lacht Luca.

'Nee, maar iedereen in het dorp nóemt hem zo.'

'Waarom?'

Zacht zegt Pepijn: 'Vorig jaar kwam Kobus hier wonen, samen met een schattig konijntje. Vlak voor Kerst sloeg hij dat diertje dood met een schep.'

'Zielig!' zegt Luca. 'Maar veel mensen eten konijn met Kerst. Alleen slaan de meeste mensen die dieren niet zelf dood.'

